

[Guldberg.]

presser på, og jeg vil i hvert fald gerne for mit eget vedkommende give udtryk for tilfredshed med, at jeg kan forstå markedsministeren således, at det er et spørgsmål, man i høj grad vil arbejde på. Derfor synes jeg også, det er vigtigt, at man ikke af teksten lader sig begrænse i de muligheder, der kan overvejes.

Landbrugsministeren (*Chr. Thomsen*): Hr. Johan Philipsen stillede mig et spørgsmål, som jeg gerne vil svare på.

Men først vil jeg give hr. Johan Philipsen ret i hans betragtninger om vanskelighederne med strukturtilpasning inden for landbruget. Det er logisk, at i år, hvor man ikke mindst inden for forædlingsindustrien skal foretage store ændringer i produktionsformerne, er det en belastning, at man ikke rigtig ved, hvad man fremover har mulighed for at eksportere.

Hr. Johan Philipsen nævnte, at jeg og andre har talt meget stærkt for at fastholde besætningerne. Jeg mener egentlig, at jeg heri har været enig med både regeringen og folketinget, for da vi sidst havde landbrugslovene til revision i slutningen af sidste samling, blev den forøgelse, der kom af støtten, praktisk taget alene lagt over på kvægbruget, og dermed viste den regeringens og folketingets syn på disse problemer.

Hr. Johan Philipsen spørger, om jeg fortsat tør råde landmændene, som jeg har gjort tidligere. Ja, det tør jeg. Det, jeg har sagt, er, at der ville være vanskeligheder for husdyrholdet, så længe vi havde de nuværende markedsforhold; men hvis dansk landbrug fortsat ville spille en rolle som et stort eksporterhverv, kom man ikke uden om husdyrholdet. Det synspunkt har jeg stadig, og jeg tror stadig, det er rigtigt.

(Kort bemærkning).

Poul Antonsen: Må jeg have lov at sige to ting. For det første nævnte finansministeren, at jeg er ansat i Industrirådet. Jeg taler ikke

på Industrirådets vegne. Hvis finansministeren vil tale med Industrirådet, er det andre steder, han skal henvende sig. Min gruppeformand, hr. Niels Westerby, er ansat i boligministeriet. Jeg tror, at finansministeren er helt klar over, at hr. Niels Westerby ikke taler på boligministerens vegne.

For det andet har ministeren stadig væk misforstået mig. Jeg sagde, at der var lavet særordninger på en række brancheområder, og det, jeg advarede imod, var at indbringe flere brancheområder under særordninger. Det, der var behov for, var en generel forbedring af kreditpolitikken, en lempelse af kreditrationeringen og en nedsættelse af den høje rente.

(Kort bemærkning).

Poul Hartling: Statsministeren var bedrøvet, sagde han; ja, han sagde vist endogså, at der næsten ikke var noget, der gjorde ham så bedrøvet, som når han misforstod mig. Men han havde jo haft min tale i manuskript fra i går og altså haft et døgn til at overveje den, så han kunne måske have undgået både misforståelsen og bedrøvelsen. Jeg synes nok, at bedrøvelsen hører til det, som psalmisten kalder for „selvskabt plage“.

Nu vil jeg nødig misforstå ham yderligere og gøre gengæld ved at gå galt i byen, og derfor vil jeg nævne to ting. Det ene gælder samarbejdsaftalen. Jeg spørger ikke om det, som S og SF er uenige om, for jeg er klar over, at dér står de frit. Det gælder f. eks. udenrigspolitik; det er klart nok. Det, det drejer sig om, er jo hele tiden det, de er enige om, og som omfattes af samarbejdsaftalen. Kan regeringen dér bøje sig mod os andre, uden at det godkendes af SF? Ja, siger statsministeren, vi kommer med ubundne hænder og uden fastlåste standpunkter. Nej, siger hr. Aksel Larsen, det kan de ikke ifølge det dokument — som han ikke har taget afstand fra. Såfremt aftalen foreligger kan der ikke godtages ændringer,